

Højen, stod der allerede en Mand oppe ved Stenen og talte til Forsamlingen. Det var en hvidskægget Oldingeskikkelse, der efter de ældste Folketaleres Skik havde blottet sit skaldede Hoved og udtrykte sig saare højtideligt. Selv syntes han ogsaa mægtig betaget; men hans Stemme var saa svag, at endog de nærmeststaaende havde opgivet at høre efter, hvad han sagde. Det var derfor en stor Lettelse for Forsamlingen, da han omsider efter over en halv Times Tale sluttede og under den heftigste Sindsbevægelse steg ned. Et Øjeblik efter viste han sig dog igen, stod en Stund med betuttet Mine og befølte sig baade for og bag, indtil han endelig med en Stemme, som pludselig alle kunde høre, udbrød:

„Der er da ingen af jer, der har fundet et rødt Lommetørklæde. Dersom nogen skulde finde det, vil jeg bede jer om at lægge det ind paa Skolen.“

Under en lille Latter fra Forsamlingen steg han atter ned.

Den næste Taler var den lille, pastoragtige Anton Antonsen, Vejlbys nye Skolelærer. Han optraadte med Plyshat paa Hoved og Tobakspibe i Munden; men heller ikke han gjorde synderlig Lykke. Hans pudsige Mandslinge-Skikkelse passede trods det hvide Slips og hele det øvrige gejstlige Udstyr ikke rigtig til Dagens Stemning. De sidste urolige Tider havde i det hele ikke været gunstige for hans Popularitet. Særlig havde Skibberupperne ikke længer Øre for hans nøgternt moraliserende Hverdagstale; de var i Krigshumor og vilde høre Lurtoner, forlangte Kampraab og Sejrs-Profetier.

Imidlertid var Emanuels Ankomst bleven bemærket af adskillige af de tilstedeværende; og da Anton sluttede, viste det spændte Udtryk i de mange Ansigter, der i det samme vendte sig om imod ham, at man ventede, han vilde tage Ordet. Han følte pludselig selv en Trang til at tale, til aabent at redegøre for de bekymringsfulde Tanker, der i den sidste Tid